

7. Veľkonočná nedeľa B

*Svätý Otče, zachovaj ich vo svojom Mene.
Neprosím, aby si ich vzal zo sveta, ale aby si
ich uchránil pred Zlým. (Jn 17,11b.15)*

Prvé čítanie

Skutky apoštolov 1,15-17.20a.20c-26

Peter sa postavil uprostred bratov – bolo tam zhromaždených okolo stodvadsať ľudí – a povedal: "Mužovia, bratia, muselo sa splniť, čo v Písme predpovedal Duch Svätý ústami Dávida o Judášovi, ktorý bol vodcom tých, čo zajali Ježiša. Patril do nášho počtu a mal podiel na našej službe.

V Knihe žalmov je napísané: Jeho úrad nech prevezme iný. Treba teda, aby niektorý z tých mužov, čo boli s nami celý ten čas, v ktorom Pán Ježiš žil medzi nami, počnúc Jánovým krstom až do dňa, keď bol od nás vzatý, spolu s nami stal sa svedkom jeho vzkriesenia."

A tak predstavili dvoch: Jozefa, zvaného Barzabáš, s prímením Spravodlivý, a Mateja. A modlili sa: "Pane, ty poznáš srdcia všetkých; ukáž, ktorého z týchto dvoch si si vyvolil, aby zaujal miesto v tejto apoštolskej službe, ktoré Judáš zradne opustil a odišiel na miesto jemu patriace."

Potom losovali a lós padol na Mateja. I pripočítali ho k jedenástim apoštolom.

Druhé čítanie

1. Jánov list 4,11-16

Milovaní, keď nás Boh tak miluje, aj my sa máme navzájom milovať. Boha nikto nikdy nevidel; ale keď sa milujeme navzájom, Boh ostáva v nás a jeho láska v nás dosahuje dokonalosť. A že ostávame v ňom a on ostáva v nás, poznáme z toho, že nám dal dar svojho Ducha. My sme videli a svedčíme, že Otec poslal svojho Syna ako Spasiteľa sveta.

Kto vyznáva, že Ježiš je Syn Boží, v tom ostáva Boh a on v Bohu. My sme poznali lásku, akú má Boh k nám, a uverili sme v ňu. Boh je láska. Kto ostáva v láske, ostáva v Bohu a Boh ostáva v ňom.

Ježiš dvihol oči k nebu a modlil sa: "Svätý Otče, zachovaj ich vo svojom Mene, ktoré si mi dal, aby boli jedno, ako my. Kým som bol s nimi, ja som ich zachovával v tvojom mene, ktoré si mi dal; ochránil som ich a nik z nich sa nestratil, iba syn zatratenia, aby sa splnilo Písmo.

Teraz však odchádzam k tebe a toto hovorím vo svete, aby mali v sebe plnosť mojej radosti.

Dal som im tvoje slovo, a svet ich znenávidel, lebo nie sú zo sveta, ako ani ja nie som zo sveta.

Neprosím, aby si ich vzal zo sveta, ale aby si ich uchránil pred Zlým.

Nie sú zo sveta, ako ani ja nie som zo sveta.

Posväť ich pravdou; tvoje slovo je pravda. Ako si mňa poslal na svet, tak aj ja som ich poslal do sveta. A pre nich posväcujem seba samého, aby aj oni boli posvätení pravdou."

Na zamyslenie

Posledná rozlúčka je spojená so smútkom a bolesťou. Tým väčšiu váhu má duchovná posledná vôľa ľudí.

V situácií odchodu je potrebné rozumieť tiež Ježišovej reči. Prihovára sa za svojich učeníkov formou modlitby a oboznamuje ich s paradoxnou situáciou, v ktorej ako mladá Cirkev budú musieť obstáť po jeho Nanebovstúpení. Budú "vo svete" a predsa nie "zo sveta". Toto evanjelické bytie "vo svete" a predsa nie "zo sveta" vyjadruje síce zmenu situácie, ale nie útek alebo ústup. Ide o posvätenie sveta, a nie odchod z neho alebo odcudzenie sa mu. Posvätenie – v kontexte nášho života je to možno príliš abstraktné slovo. V skutočnosti ide o veľmi jednoduchý postoj: tak ako Boh miluje každého človeka nezávisle od jeho pôvodu, výkonu, jeho svetskej moci alebo bezmocnosti, sme aj my zaviazaní v prvom rade stáť na strane ľudí slabých a pomôcť im niesť ich utrpenie. Ako kresťania nesmieme vnímať svet a život ako pohrdaví turisti v cudzom kraji a nenechať sa osloviť potrebami času a miesta. O to viac to znamená zdieľať a žiť ľudský osud – bez spojenectva s bohatstvom, mocou, násilím a klamstvom. Bez podriaďovania sa zásadám egocentrického sveta, ktorý podporuje právo silnejšieho a slabším je odobratý hlas a právo na život. Znamená to "odolávať zlu", a to nie je ľahké. Ježiš vie o našej snahe aj o nebezpečenstve Zlého, preto prosí Boha o pomoc v boji proti moci zla a o "posvätenie pravdou". Iba posvätení a posilnení silou Ducha môžeme zostať spojení s Kristom a žiť tak ako On a tento život aj ďalej darovať. To je to spolupodieľanie sa na "posväcovaní" sveta a ako vieme nie je ľahké byť v tomto vytrvalým a dôsledným. Prelomiť moc sveta, ktorý orientovanie sa na Krista vníma ako ohrozujúce a zavádzajúce, znamená súčasne aj skúsenosť utrpenia a kríža. Ale iba vtedy budeme hodnovernými apoštolmi, ak sa nevyhneme tejto skúsenosti. Preto sa potrebujeme vždy nanovo posilniť Duchom Svätým, potrebujeme Zoslanie Ducha Svätého. Ježišovo dedičstvo nám nesľubuje žiadny raj na zemi. Predstavuje však prísľub sily z hora, aby sa tak strom kríža stal stromom života aj vďaka nášmu vkladu – pre všetkých.